

Великден е!

Акценти

Адрес на редакцията: гр. Казанлък, бул. „Розова долина“ 100, офис 8 (срещу Митницата)

СВЕТЛИ ВЕЛИКДЕНСКИ ПРАЗНИЦИ!

Уважаеми съграждани, скъпи арсеналци,

Остават броени дни до един от най-светлите християнски празници – Възкресение Христово. В седмицата, в която светът се подготвя за този ден, искам да се обърна към вас с думи на благодарност за всичко, което успяхме заедно да направим – да бъдем сплотени в миговете на изпитания и на радост, да преодолеем предизвикателствата на днешното време и да се поздравим с постигнати цели, с нови успехи и още по-висок стандарт на живот.

В очакване на Светото Христово Възкресение ви пожелавам да бъдете здрави, да бъдете щастливи с най-близките си хора и отговорни във всяка своя мисъл и дело. Нека да продължим да обединяваме силите и енергията си, за да допринесем за един по-добър свят за нас, за нашите деца, внуци и поколенията напред.

Светли и благословени празници!

Инж. Николай Ибушев
Генерален директор на „Арсенал“
Почетен гражданин на град Казанлък
Основател и ръководител на МК „Алтернативата на гражданите“

ПРОЛЕТНА ФЕЕРИЯ СЪТВОРИ ДЕТСКА ГРАДИНА „БУРАТИНО“

Приказен пролетен празник, посветен на Лазаровден, Цветница и Възкресение Христово, сътвори целият колектив на детската градина, ръководена от Гергана Палиева. Под заглавието „Пролетна феерия“ те изнесоха театрално-музикален спектакъл, в който бяха вплетени българските традиции с песни, танци, рецитиране на стихотворения, атрактивна хореография в изпълнение на децата и техните учителки. И всичко това – подготвено за седмица и половина! Красиви народни носии, цветя, изработени с много фантазия, кошници с богато украсени великденски яйца, люлка, обичена със зеленина – една истинска феерия от цветове, емоции, детски усмивки и настроение. Всичко това бе представено пред ръководствата на „Арсенал“ АД и „Арсе-

Пролетен празник в „Арсенал“ в очакване на Възкресение Христово

нал-2000“ АД, пред служителите в Главно управление и пред гостите от Германия, които получиха и специални български дарове от детската градина. Истинско тържество на красотата и доброто, сътворено от целия екип на „Буратино“ и децата от всички групи. Тържество, предвестник на Възкресението, носещо надежда и радост.

На стр. 3

11/630: Цехът, в който се вижда бъдещето

Автоматизацията и роботизацията са бъдещето на световната индустрия и българските фирми не могат да останат встрани от този процес. Новият Завод 11 на „Арсенал“ АД е най-роботизираното промишлено предприятие в Старозагорска област и в страната. Ръководството на дружеството инвестира голям финансов ресурс за въвеждането на автоматизация и роботизация на производството, като успоредно с това продължава да развива и програмите си за повишаване професионалната квалификация на своите работници и специалисти.

На стр. 5

Анета Димитрова: ВЯРВАМ В ЕКИПНАТА РАБОТА

Интервю с г-жа Анета Димитрова,
директор „Човешки ресурси“ в „Арсенал“ АД –
позиция, която тя заема в
дружеството от началото на 2025 година

– Г-жо Димитрова, от първия Ви работен ден в „Арсенал“ работещите тук виждат една усмихната, лъчезарна и ведра жена, която с лекота комуникира с всички. Бихте ли се представили?

– С удоволствие. По образование съм инженер по електроника и автоматика, но никога не съм работила в производството, каквато мечта имах, когато започнах своето следване. Впоследствие специализирах „Компютърни системи“, завърших „Мениджмънт и маркетинг“, както и магистратура по „Управление и развитие на човешките ресурси“. В началото на кариерата си работих в ИТ-компания, но бързо и моите ръководители, и аз разбрахме, че силната ми страна е в работата с хора. Търсенето, привличането, мотивирането и развитието на специалисти, особено в ИТ-бранша, е ключово за развитието на компаниите.

На стр. 3

ИНФОРМАЦИОНЕН ПОРТАЛ ЗА КАЗАНЛЪК И РЕГИОНА

ZAKAZANLAK.BG

Обективната журналистика е тук: www.zakazanlak.bg

Орешака

Балканска скара

Ресторант „Орешака“

Скъпи приятели,

По случай настъпващите пролетни празници — Цветница и Великден, имаме удоволствието да ви поканим в ресторант „Орешака“, за да споделим заедно топлината, вкусовете и уюта на тези светли дни!

Очакват ви празнично меню, уютна атмосфера и много настроение!

За повече информация:
0700 70 717

СЕРТИФИКАТ „ПЪРВО РАБОТНО МЯСТО“ ПОЛУЧИХА ПОБЕДИТЕЛИТЕ В „АРСЕНАЛ – ДОМ ЗА ДОМИНО“

Победителите в състезанието „Арсенал – дом за ДОМИНО“ бяха отличени от „Арсенал“ АД на специална церемония в Професионална гимназия „Иван Хаджиенов“. Състезанието се проведе за трета поредна година сред възпитаниците на Механото от 11 и 12 клас по специалностите „Машини и системи с ЦПУ“ и „Мехатроника“. То се организира по инициатива на „Арсенал“ АД – дългогодишен партньор на Механото в дуалното обучение. Дружеството осигурява и наградите на спечелилите първите три места от всяка специалност, като за първо място това бе таблет Lenovo, за второ – външен твърд диск, за трето – мишка и клавиатура, глюс фир-

мени сувенири. На тържествената церемония присъстваха

всички победители получиха и специален ваучер – сертификат „Първо работно място“, който им бе връчен от Анета Димитрова, директор „Човешки ресурси“ в „Арсенал“ АД. Сертификатът е с валидност до 5 години, предвид вероятността неговият притежател да следва във висше учебно заведение след завършване на средното си образование. Ваучерът гарантира на притежателя му, че при желание от негова страна да започне работа в „Арсенал“, той ще получи възможността да заяви

професионалните си интереси и, съобразно притежаваната от него квалификация, да намери подходяща позиция за успешна професионална кариера в дружеството.

По традиция, състезанието премина в два етапа – теоретична и практическа част, като теоретичната част включва тестови въпроси, а практическата – чертеж на детайл с компютърна програма AutoCad, по задание от „Арсенал“.

Сред състезателите от специалността „Машини и системи с ЦПУ“ първо място спечели Даниел Христовоз, 12 В клас, второ място зае Габриела Попова, 12 В клас, трето място бе присъдено на Рамзи Панчар от 11 В клас.

От специалността „Мехатроника“ наградените ученици са: първо място за Калоян Чешмеджиев, 12 Г клас, второ място завоюва Станислав Делииванов,

11 Г клас, и трето място бе присъдено на Мирослав Дрянков от 11 Г клас.

Комисията, която разгледа работите на учениците и определи победителите, бе в състав: инж. Любомир Костадинов, заместник-директор на ПГ „Иван Хаджиенов“, и преподавателите инж. Златина Илиева и инж. Пенка Бялкова. Наградите бяха връчени от инж. Владимир Чучумишев, ръководител-направление „Образование, квалификация и кариерно развитие“ в „Арсенал“ АД. Той поздравя всички участници, подчертавайки значението на сътрудничеството между дружеството и училището за създаването на добри специалисти в сферата на машиностроенето. За 10 години партньорство в дуалното образование над 200 ученици от Механотехникума са преминали обучение в различни структури на „Арсенал“.

Юлия Младенова

Габриела Попова бе единственото момиче, отличено в състезанието по технически умения

ученици от 10, 11 и 12 клас от двете специалности. За първи път тази година

ние от негова страна да започне работа в „Арсенал“, той ще получи възможността да заяви

ДВЕ ТРЕТИ ОТ СТУДЕНТИТЕ В ТЕХНИЧЕСКИЯ КОЛЕЖ СА АРСЕНАЛЦИ

През м. октомври 2017 година в Казанлък отвори врати Технически колеж, който е към Технически университет – София. Той е резултат от упоритостта и съвместните усилия на местната власт и бизнеса, които сбъднаха дългогодишната мечта на казанлъчани да имат висше учебно заведение. От учебната 2017/2018 година до учебната 2024/2025 година в Технически колеж – Казанлък, са приети 413 първокурсници. Две трети от всички студенти в Колежа са кадри на „Арсенал“ АД. Дружеството е разработило специална Стипендиантска програма, която е част от фирмената политика на предприятието за привличане на млади специалисти, на които осигурява възможност за развитие и постигане на високи степени в професионалната ре-

ализация. Арсеналци, които следват в Колежа, имат

квалификационна степен „професионален бакалавър

ска програма, която е много удачен вариант за доказване

от Пловдив. Съотношението на студентите е 60/40 на мъжете към жените.

Техническият колеж в Казанлък е една от четирите учебни бази в структурата на Технически университет – София, който е най-голямото висше техническо училище в България. Към момента се работи за откриване на втора специалност в областта на електротехниката.

Технически колеж – Казанлък, е партньор на Община Казанлък в Концепция за интегрирани териториални инвестиции (КИТИ), за което има предвиден бюджет от близо 400 хил. лв. Той е планиран изцяло за закупуване на ново оборудване за провеждане на практически занятия и изграждане на нови лаборатории.

Така сбъднатата мечта на казанлъчани да бъде академичен град все повече се развива и се доказва като полезна и надеждна структура в партньорството с местния бизнес.

Випуск '2024 на Технически колеж - Казанлък

вземане и постигане на високи степени в професионалната ре-

вземане да работят и да учат. Завършилите Колежа получават образователно-

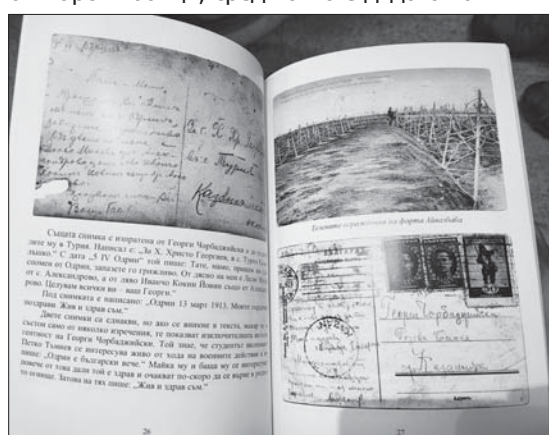
по специалността „Технология на машиностроенето“. В „Арсенал“ работи и Стажант-

дравлик“ АД и по-малко от други фирми в Казанлък. В колежа учи и една студентка

С ПОДКРЕПАТА НА „АЛТЕРНАТИВАТА НА ГРАЖДАНИТЕ“

Излезе книгата „Снимка за спомен“

Документалната книга „Снимка за спомен“ на казанлъчанката Лилия Димитрова съдържа автентични картички, снимки и писма от фронта по време на войните 1912–1918 г., изпращани от български бойци, сред които е дядото на Лилия

Изданието е ценно с публикуваните в него автентични документи

и брат на Димитър Чорбаджийски – Чудомир, Георги Чорбаджийски. Изданието съдържа и фото-си на нейния баща подп. Димитър Подскочиев,

участник във Втората световна война. Всички документи са от богатия архив на семейството. Книгата е ценен документ за живота в трудните военни години на XX век, за воинския дълг на българина и за отношението му към род и родина. Тя излиза с помощта на дарители, като голяма част от средствата са дарение от Коалиция „Алтернативата на гражданите“. Общинските съветници от Коалицията не получават възнагражденията си за своята работа в ОбС – Казанлък, а ги насочват към родолюбиви и общественоползници инициативи. За тази цел в края на 2023 г. бе учредена и Фондация „Алтернативата на гражданите За Казанлък“.

Лилия Димитрова дари на Литературно-художествен музей „Чудомир“ Библията на Георги Чорбаджийски, а преди няколко години тя дари и неговия дневник. Димитрова е ревностен краевед и радетел за запазване историята на Казанлък и на нейния род, свързан с Чудомир. Вписана е в Почетната книга на града и е носител на юбилеен медал „100 години Първа световна война“ по случай 130 години 23 пехотен Шипченски полк. Има издадени 36 книги.

Камера заснема живота на двойка щъркели

Камера е поставена до гнездото на щъркелово семейство, заснело се в казанлъшкото село Енина. Животът му вече се излъчва онлайн в YouTube, 24 часа в денонощието.

Тази интересна инициатива се реализира по идея намета на селото Димитрина Дончева, която намира подкрепа от Коалиция „Алтернативата на гражданите“. За осъществяване на идеята принос имат и IT-специалисти от Енина.

Двойката бели щъркели и потомството му се радват на голям интерес в социалните мрежи. Малките жители на Енина стават кръстници на двете прелетни птици, свили гнездо в селото – женската е наречена Енина, а мъжкият е Еньо.

От Кметство Енина благодарят на всички, допринесли за доброто дело: „С ваша помощ създадохме не само дом на едно щъркелово семейство, но и възможност за всички да се докоснем в реално време до магията на природата“. Това е втората двойка пернати, която припознава казанлъшкото село за свой дом.

От стр. 1

ПРОЛЕТНА ФЕЕРИЯ СЪТВОРИ ДЕТСКА ГРАДИНА „БУРАТИНО“

Ръководството на „Арсенал“ АД зарадва децата в „Буратино“ със сладки изкушения. Така в навечерието на светлите празници големи и малки в най-голямото машиностроително предприятие у нас си подариха ведро настроение и много усмивки

От стр. 1

Анета Димитрова: ВЯРВАМ В ЕКИПНАТА РАБОТА

И това ме насочи към професията, на която посветих последните 20 години от своя жизнен път.

Имах шанс да работя в големи мултинационални и български компании, като всяка една организация ме развиваше като професионалист. Добрите практики и националните специфики, свързани с управлението на хора, са онзи инструментариум, който успях да изградя с годините и който ми помага да намирам решения в своята работа, които в най-голяма степен да отговарят на нуждите на организацията.

Вярвам в екипната работа и навсякъде, където съм работи-

локирана в София.

За „Арсенал“ се носят легенди и именно това ме привлича в сърцето на България

Радвам се, че тук срещнах това, което очаквах да намеря – традиции, изключителни професионалисти, мощна производствена машина, която създава продукция на световно ниво. И най-вече – усмихнати и отворени хора.

Аз съм много открит и любознателен човек, обичам пътешествията, опознаването на нови за мен места. Може би това беше

просто събрани под една „шапка“ заводи, както често се случва в големите холдинги. „Арсенал“ е един изключително мощен жив организъм, който функционира като огромен оживял исполин.

- Позицията директор „Човешки ресурси“ е изключително важна за всеки бизнес, защото касае кадровия му потенциал. В този смисъл, предизвикателство, отговорност, кураж ли е да поемете тази ключова позиция в близо 150-годишно предприятие, с колектив от над 10 000 души и повече от 520 вида професии?

- Определено е предизвикателство и за това се иска кураж, не само професионален. Отговорността е съразмерна с мащабите на компанията. Защото не само броят хора, които разчитат да направят техния труд по-мотивиран, не само акционерите, които очакват по-ефективни процеси, но и традициите, историята, на която е стъпила организацията, са задължаващи. Аз определям себе си като родолюбец и вярвам, че

всеки един от нас може да промени бъдещето на държавата ни, ако влага сърцето и душата си в своята работа,

защитава ценностите, в които нашият народ вярва и работи за силна икономика. Това е да си патриот, всъщност.

А в професионален план... знаете ли, Кодексът на труда като че ли е писан за „Арсенал“. Няма нещо, описано в него, което да не е направено в организацията. Така че 520-те вида професии са само една илюстрация на кадровия потенциал, който компанията носи в себе си.

- Какво от постигнатото през годините в подбора и управлението на човешките ресурси бихте запазили и какво бихте променили?

- Това, което е изключително предимство на компанията в областта на подбора, е нейната системност. „Арсенал“ буквално отглежда своите кадри – от ученическата скамейка, имам предвид учениците по дуално обучение,

които за първи път в своя живот сключват трудов договор, поемат „закваската“ на работното битие и формират умения и навици за труд, през стажантските и стипендиантски програми, насочени към бъдещите професионалисти, които се подготвят във висши учебни заведения, непрекъснатото обучение и развитие на компетенции сред служителите – всичко това дава кадровия резерв, на който компанията разчита. Това трябва да бъде съхранено.

В същото време бих искала да разкажем повече за хубавите неща, които „Арсенал“ прави за своите работници и служители, за общността на Казанлък, за професионалното развитие на младите, за да пожелаят повече хора да дойдат и да работят в компанията. Както сега е модерно да се казва, работодателската марка на „Арсенал“ е един безценен актив, който трябва да бъде развиван и впряган в търсенето на най-добрите специалисти, които да се присъединят към най-добрата компания на България.

- Както и Вие казахте, дружеството активно работи за повишаване квалификацията на работещите и създаване на собствени кадри чрез различни форми – професионални курсове, фирмени програми, сътрудничество със средни и висши учебни заведения. Какво, според Вас, би могло да се прибави към тази формула, така че тя да е още по-успешна?

- „Арсенал“ има впечатляващи успехи в работата си с учебни заведения в региона и в страната. Партньорството между образованието и бизнеса дава своите плодове и това е изключителна заслуга на „Арсенал“, защото организирането, финансирането и подкрепата на тези дейности идва най-вече от компанията. Значението на „Арсенал“ е видно дори и във факта, че инициативите, които координират усилията на общественици, частни компании и неправителствени организации са породени и захранени с енергия, визия и финансова помощ именно от „Арсенал“ и в частност – от инж. Николай Ибушев, генерален директор на компанията. В

този смисъл, това трябва да продължава и ние сме длъжни да се грижим и развиваме всички прекрасни инициативи в областта на обучението и повишаване на квалификацията, които съществуват в „Арсенал“.

Това, върху което бих искала да се фокусираме като усилия по отношение на човешките ресурси в областта на развитие на компетенциите на хората в „Арсенал“, е да обединим подбора с обучението. Има инструменти за финансиране в страната, насочени към овладяването на професия или част от професии, които стават все по-трудни за намиране сред кандидатите. Имаме голям учебен център за професионално обучение, който може да извършва обучение на хора, които искат да овладеят професията на стругар, фрезист, шлайфист и т.н., а

„Арсенал“ да подбере и да предложи работа на най-добрите

По този начин ще подобрим качеството на подбора и ще привлечем проверено най-добрите професионалисти на пазара.

Друго важно усилие в работата на ЧР-екипа е насочено към

Анета Димитрова, на първия ред вдясно, връчи на отличените в състезанието „Арсенал - Дом за ДОМИНО“ хаджиеновци сертификат „Първо работно място“

ла на позицията ръководител на ЧР-дейността, съм разчитала на своите колеги. Без екип няма как да се постигнат високи резултати. Самостоятелно можеш да управляваш процеси само в начинаеща или малка по размери компания. Колкото по-голяма става бизнесът на една организация, толкова екипната ефективност става ключова за общия успех.

- Как избрахте „Арсенал“, кое бе определящото във Вашето решение да напуснете столицата и да дойдете на работа в Казанлък?

- Общоприето е схващането, че София дава по-добри възможности за професионално развитие. Позволете ми да направя лека корекция. Не столицата, а фирмата, в която си избрал да работиш, те формира и развива като професионалист. В това отношение „Арсенал“ е много повече от възможностите, които би предложила една компания,

и една от причините да избира Казанлък като професионално предизвикателство, въпреки че усещането ми е като да се завърнеш у дома в този толкова топъл и уютен град. Ще споделя и нещо, което много хора знаят, но Казанлък пленява със своята виталност. Улиците са пълни с млади хора, непрекъснато срещаш усмихнати лица, тъха една ведрост, която ме връща в позабравените години на моята младост, когато животът беше по-ярък, спокоен и пълен с мечти.

- Обикновено първото впечатление остава за цял живот. Кое е това, което ще запомните от своята първа среща с „Арсенал“?

- Мащабът. Този колосален размер XXXXL, който само „Арсенал“ притежава в настоящия момент. Компанията е изградена от заводи, всеки от които отговаря на дефиницията за голямо предприятие. И в същото време не става въпрос за независими,

Екип на „Арсенал“ представи дружеството на студентски кариерни форуми в София, Габрово и Стара Загора

приемственост и запазване на знанието в организацията. Имаме естествен процес по оттегляне от активна работна дейност, който предполага предаване на знанията към следващите поколения, които ще поемат. Необходимо е да създадем такава, подкрепяща междупоколенчески диалог, среда, в която планирано и обстойно да се прехвърли ценното знание за процесите, технологиите и организацията, натрупана в годините, за да няма сътресения и да има приемственост, която ще осигури следващия ръст на компанията.

Юлия Младенова

„Арсенал“ АД – Казанлък ТЪРСИ ДА НАЗНАЧИ ЗА НУЖДИТЕ НА ЗАВОД 6

следните работници и специалисти:

Стругар – 6 души, необходимо образование – средно, необходими умения – самостоятелна работа;

Фрезист – 2 души, средно образование, самостоятелна работа;

Шлайфист – кръгъл шлайф – 4 души, средно образование, самостоятелна работа;

Координатчик – 2 души, средно образование, самостоятелна работа;

Шлосер – инструменталчик – 2 души, средно образование, самостоятелна работа;

Заточник – режещ инструмент – 2 души, средно образование, самостоятелна работа;

Технолог – 2 души, висше образование, самостоятелна работа.

Инж. Ивайло Арнаудов, директор на Завод 6,
тел. 0885 079187

ТЪРСИ ДА НАЗНАЧИ ЗА НУЖДИТЕ НА ЗАВОД 12

следните работници и специалисти:

Началник-цех ВиК – 1 човек, необходимо образование – средно/висше, необходими умения – по длъжностна характеристика;

Заместник-ръководител, обособено производство ВиК – 1 човек, средно/висше образование – по длъжностна характеристика;

Инженер ВиК – 2 души, висше образование – по длъжностна характеристика.

Срок за набиране на кандидати за посочените позиции – 01.05.2025 г.

Инж. Кънчо Крачанов, директор на Завод 12,
тел. 0885 079202

„АРСЕНАЛ“ АД

Предлага работа за

ЕЛЕКТРОНЧИК

Местоположение: гр. Казанлък

Тип на заетост: Пълен работен ден

Ние, „АРСЕНАЛ“ АД, търсим мотивирани и талантиви електрончици, които да се присъединят към екипа ни. Ние сме отворени към кандидати от всички нива на опит, които могат да демонстрират умения за разработване на схеми и печатни платки.

Образование и квалификация:

• Висше образование: електроника, електронно-изчислителна техника, мехатроника.

Допълнителни изисквания:

• Опит в разработване на схеми и печатни платки, умение за работа с приложен софтуер за разработване на схеми и печатни платки

Личностни качества:

• Отлични аналитични умения и способност за решаване на проблеми.
• Добри комуникативни умения, лоялност, отговорност и способност за работа в екип.
• Способност да работите със срокове и да се справяте с множество задачи едновременно.
• Поддържане на документацията за разработените приложения.

Предимства:

• Добра компютърна грамотност, познания в програмни езици и технологии
• Владее на английски език
• Възраст от 22 до 55 години.

Ако смятате, че отговаряте на изискванията и искате да се присъедините към нашия екип, моля, изпратете своето CV и мотивационно писмо на адрес: kadri@arsenal-bg.com

Лице за контакт:

Росен Русев, Направление „Автоматизация на инженерните процеси“

Тел: +359885397096 ; +359898423265

„АРСЕНАЛ“ АД

Предлага работа за

ОХРАНИТЕЛ

Местоположение: гр. Казанлък.

Тип на заетост: Пълен работен ден /на смени/

Ние, „Арсенал“ АД, търсим мотивирани хора, които да се присъединят към екипа ни. Ние сме отворени към кандидати от всички нива на опит, които могат да демонстрират умения за безкомпромисност и работа в екип.

Образование и квалификация:

- Средно образование.

Допълнителни изисквания:

- Кандидатът да е български гражданин и да не е осъждан.

Личностни качества:

- Аналитични умения и способност за решаване на проблеми;

- Добри комуникативни умения, лоялност, отговорност и способност за работа в екип;

- Способност да работите със срокове и да се справяте с множество задачи едновременно.

Предимства:

- Притежаване на разрешително за носене на оръжие;

- Кандидатът да е работил в системата на МО и МВР.

Лице за контакт:

Емил Симеонов, ръководител на отдел „Охрана“; тел.: 0884/604 490

„Арсенал“ АД

Предлага работа за

ИНЖЕНЕР ХИМИЧЕСКИ ПРОЦЕСИ В ЗАВОД 4

ЗАДЪЛЖЕНИЯ:

1. Разработва нови технологии и подобрява съществуващите, с цел увеличаване на производителността на труда и намаляване на разходите на основни и спомагателни материали, ел. енергия и др., оказващи влияние на качеството и себестойността на произвежданата продукция в областта на корозионната защита на готовата продукция съобразно изискванията на нормативно техническите документи;

2. Постоянно контролира качеството на различните покрития и консервация на корозионна защита, обуславящи пригодността на готовата продукция за удовлетворяване на изискванията в съответствие с предназначението ѝ;

3. Извършва необходимите разчети за химикали и другите материали, необходими за изпълнение на утвърдените технологии и оформя съответната документация и ги представя за утвърждаване по съответния ред;

4. Анализира и систематизира получените резултати от измервания и изпитване на готовата продукция и информира за тях ръководителя на отдела;

5. Участва при разработването и внедряването на нормативно техническите документи за използваните в производството суровини и материали, както и при установяване на разходните норми и допустимия брак в производството;

6. Анализира произтичащите от качествата на суровините и материалите и от съблюдавания технологичен режим причини за допуснатия брак и дава предложения за тяхното отстраняване;

7. Участва в приемателните комисии при извършване на ремонти на оборудването и съоръженията и дава мнения относно качеството на извършваните ремонти;

8. Провежда текущ контрол по състоянието на технологичното оборудване и уведомява ръководителя на отдела за установени нередности;

9. Участва при съставянето на актове и протоколи за качеството на материалите и за допуснатия в производството брак и ги подписва.

НЕОБХОДИМА КОМПЕТЕНТНОСТ ЗА ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ДЛЪЖНОСТТА

1. Да знае техническата и технологичната документация на производството;

2. Да знае нормативните актове и вътрешните инструкции, определящи изискванията за качествените параметри на готовите изделия;

3. Да знае реда и изискванията за извършване на химико-физическите измервания, анализи и изпитвания в хода на производството;

4. Да знае стандартите, нормативите и други изисквания за оформяне на резултатите от извършените химически изследвания и анализи.

ИЗИСКВАНИЯ ЗА ЗАЕМАНЕ НА ДЛЪЖНОСТТА

1. Висше образование, специалност „Химия“;

2. Стаж по специалността – 1 година;

3. Да познава нормативните актове, свързани с българските държавни стандарти.

Работещите в „Арсенал“ ползват всички придобивки от социалната програма на дружеството, включително ежемесечните ваучери за храна, празничните бонуси и бонусите към работната заплата.

Желаещите да кандидатстват могат да изтеглят документи от сайта на „Арсенал“ АД:

www.arsenal-bg.com/kadri, да ги получат от Офис № 1 „Пропуски“ на Централния портал на дружеството в Казанлък бул. „Розова долина“ № 100 или в Офиса на „Арсенал“ АД в Стара Загора – бул. „Цар Симеон Велики“ № 118.

Попълнените документи могат да бъдат изпратени на електронен адрес: kadri@arsenal-bg.com или подадени в посочените офиси в Казанлък и Стара Загора.

Всички позиции, за които „Арсенал“ АД търси работници и специалисти, са публикувани на фирмения сайт:

<https://www.arsenal-bg.com/jobs>.

Тел. за контакти: 0882987799; 0882987754; 0431/57747; e-mail: kadri@arsenal-bg.com

От стр. 1

11/630: Цехът, в който се вижда бъдещето

След откриването на завода в Стара Загора на 25 октомври 2024-та, той продължава да се развива много динамично.

никум „Дмитрий Менделеев“, има завършени бакалавърска степен по „Социални дейности с медицински профил“ и

В началото производството е организирано на една смяна, сега работят на трисменен режим на работа, а с разширяването на складовата база в бъдеще ще се премине и на непрекъснат цикъл на производство.

В цех 630 в момента в експлоатация са 18 струга с ЦПУ, свързани със 17 манипулатора и 24 струга с ЦПУ, свързани с 11 робота, плюс още 4 цифрово-програмни фрези, свързани с два робота. Човешката намеса в производствения процес е сведена до минимум. В момента в цеха се изработват девет детайла за специалното производство на дружеството. Ядрото, около което е сформирани екипът, са работници от Завод 1. В цех 630 един оператор обслужва 3 или 6 робота. Всеки екип на дадена смяна е съставен от оператори на машините, настройчици, шлосери и окачествители, които се водят на щат към Завод 0.

„Голяма част от хората, които постъпват при нас, не са имали опит като оператори на металорежещи машини с цифрово-програмни устройства. Но това дори е плюс, защото естеството на работата тук е доста по-различна. Повечето хора от персонала са в активна трудова възраст – 50% са под 40 години, имат опит в различни професии и сравни-

телно бързо навлязоха в работата. Обучението е свързано с конкретното производство и техническите характеристики на роботизираните системи. В зависимост от позицията, времето за основното обучение е 20 или 30 работни дни. Спо-

подкрепя, което е изключително важно за поддържането на добрата работна среда. Успоредно с това, в старозагорския завод непрекъснато се работи и по подобряването на условията на труд. Роботизацията и автоматизацията ще навлизат все

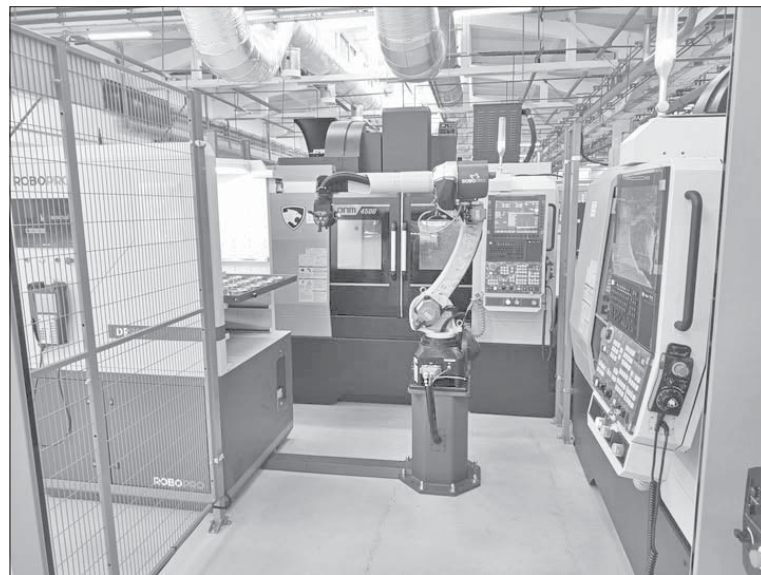

Началникът на Цех 630 Жельо Паунков

В цех 630, където работят роботизираните производствени системи, в началото започват 35 души персонал, а в момента съставът е удвоен. Началник на цеха е Жельо Паунков. Той е арсеналски кадър от 2017 година, има близо петгодишен стаж като началник смяна в цех 121 в производствената база на дружеството в Казанлък. Паунков е възпитаник на старозагорския химически тех-

магистърска – „Организация и управление в социалната сфера“ в Тракийския университет в Стара Загора.

„В старозагорския завод бяха вложени и продължават да се влагат големи средства и нашата задача е непрекъснато да подобряваме дейността си, да повишаваме квалификацията си, да произвеждаме повече качествена продукция“, споделя началникът.

Един от производствените модули в Завода на „Арсенал“ в Стара Загора

койно мога да кажа, че операторите се справят перфектно и стават все по-добри“, твърди Жельо Паунков.

Той споделя, че една от главните му цели е да се създаде един здрав колектив на базата на колегиалността и взаимната

по-динамично в индустрията, но място ще има и за хората. Това го доказва арсеналският завод в областния град, чийто персонал предстои да се увеличи. Бъдещето може да бъде видно тук!

Димитър Бахчеванов

ПЪРВЕНЕЦЪТ В ТРУДА МИХАИЛ БЕЙГЕРДЖИЕВ ПАЗИ ТРАДИЦИИТЕ

Изпитателят в цех 252 на Завод 11 Михаил Бейгерджиев за втори път е сред отличените в Алеята на трудовата слава. През досегашния си житейски път е работил на различни места, но съдбата му се оказва неразривно свързана с „Арсенал“ и с родното Търничане.

Михаил завършва основното си образование в училището в Търничане. После продължава да учи в селскостопанския техникум в Мъглиж, сега ПГСС „Гео Милев“, където постъпва заради интереса си към зе-

е на гурбет в Израел, където българска бригада, наета от израелски работодател, прокарва

на цеха. В семейството му има още двама арсеналци. Спругата му Тонка работи в Завод 5, а синът му Теодор, кръстен на дядото Тодор, работи по специалността си към Завод 0. Младецът е завършил казанлъшката Професионална гимназия по транспорт и транспортен мениджмънт, а по-късно придобива и инженерна диплома по същата специалност. Дъщерята Ивена тази година завършва Хуманитарна гимназия „Св. Св. Кирил и Методий“ в Казанлък.

джиеви. Извън „Арсенал“ земеделието е другото основно занимание за фамилията от много години. Михаил и неговите най-близки хора са розопроизводители, един традиционен поминък за жителите в Долината.

Земеделието – нещо повече от хоби

Първоначално те отглеждат 12 декара овощни насаждения. Поредица от неблагоприятни фактори довеждат до изсъхването на около 1300 сливови дръвчета от сорта „Стенлей“, но това не ги обезсърчава. Фамилията изкоренява фиданките и на тяхно място създава прекрасна градина с маслодайни рози. „Разполагам с необходимата техника за обработка, дестилерията е само на около 300 метра от масива. По време на кампанията наемаме десетина берачи, нямаме проблеми

с берачите за месец, защото едnodневните контракти изискват административна работа, която отнема много време“, разказва Михаил Бейгерджиев. Но, според него, розопроизводството, както и другите земеделски дейности, зависят най-вече от „Главния агроном“, т.е. резултатите са Божя работа. „Има силни години, както и доста усилни. Променят се цените на препаратите, на горивата, изкупните цени за розовия цвят, но традициите трябва да се пазят, а и няма нищо по-хубаво от това да вдъхнеш сутрешния аромат на прочутата роза „Дамасцена“ – споделя той. – Миналата година кампанията започна рано, на 20 април, но добивът бе по-голям от очаквания. От средно 5 тона розов цвят през 2024-та добихме 7,5 тона. Цената също не беше лоша“.

Освен розите, арсеналецът отглежда и картофи, които реализира още като пресни. Според него, човек винаги може да си намери работа, ако я търси и има желание да я върши. Земеделието за него е повече от хоби, защото му харесва, въпреки че запълва изцяло почивните му дни. Такива хора остават верни на традициите – това доказват, както арсеналци, така и розопроизводителите в китния подбалкански край.

Димитър Бахчеванов

Михаил Бейгерджиев в „Арсенал“

електроинсталации на новопостроени сгради. Престоят му там съвпада с Великденските празници и Михаил е свидетел на големия наплив на вярващи в Светите земи. Голяма част от българските работници, включително и той, се сдобиват със свидетелства за поклонници. Става хаджия.

Отново в „Арсенал“

След всички превратности Бейгерджиев се завръща в „Арсенал“, най-авторитетното и голямо предприятие в региона. Започва като шлосер през 2008-а в цех 252, където работи и досега. Тогава цехът се води към Завод 1, а отскоро е към Завод 11. В оръжейното предприятие вече са преодолените кризисните времена. Около година след завръщането си в дружеството става изпитател на лекострелково оръжие, по препоръка на ръководството

„Ситуацията днес е много по-сигурна и спокойна и на работното място, и в Казанлък и района. И права се оказва поговорката, че в родния край е най-добре – у дома и стените помагат! Но нито един успех не идва благодарение само на усилията на един човек. Затова смятам, че отличието ми е за всички мои колеги, за общите усилия и решения на ръководството и на всеки арсеналец“, споделя Михаил по повод избирането му за Алеята на трудовата слава.

Лоялност и трудолюбие, това са двата лоста, които движат живота на семейство Бейгер-

с работната ръка в района. И ние, като повечето розопроизводители, сключваме договори

Фамилията по време на дипломирането на Теодор

Светлината на Великден – надежда, вяра и ново начало

Великден е онзи специален празник в календара, който не просто отбелязваме с боя-

дисани яйца, козунаци и празнична трапеза. Той е време за

преосмисляне, за събуждане на доброто в нас и за ново начало – както в природата, така и в човешките отношения. Символиката на Великден е дълбоко свързана с възкресението – не само като християнски акт на чудо и вяра, но и като вътрешен процес, през който всеки от нас преминава. Това е момент, в който се замисляме за смисъла на съпри-

частността, за нуждата да бъдем по-добри, по-смирени и по-сътрадателни – към другите и към самите себе си.

Възраждане – и на духа, и на надеждата

Днес, в динамичния и често напрегнат ритъм на ежедневието, имаме нужда повече от всякога от спиране. От миг на тишина. Великден ни напомня, че след всяка трудност идва светлина. Че дори в най-тъмните моменти можем да открием път към себе си – стига да запазим вярата. Семейните събирания, ароматът на топъл козунак, трапезата,

около която се събират поколения, децата, които с вълнение очакват да чуят чукането с яйца и да обявят „победител“ – всичко това е част от онази тъкан, която прави празника жив и значим.

Великден в семейството на „Арсенал“

В духа на традицията и солидарността, които са в основата на общността на „Арсенал“, празниците като Великден носят особена топлина. Те ни напомнят, че сме не просто колеги, а част от едно по-голямо семейство. Нека използваме тези дни, за да си пожелаем повече разбирател-

ство, здраве и човешка близост. Нека запазим светлината на Великден не само в домовете си, но и в сърцата – в работата, в отношенията си, в решенията, които взимаме.

С пожелание

Нека Великден донесе на всички ни спокойствие, нови сили и вдъхновение. Нека да бъдем по-добри – не само в празничните дни, а всеки ден. Защото когато променим себе си, променяме света около нас.

Христос Воскресе!

Подготви:
Неделина Неделчева

От България до Англия: С български шевици и аромат на самардала Арсеналска нишка се влита в родолюбивата дейност на Радка Башалова

Радка Башалова

Пролетна радост с дъх на прясна самардала се носи в последните дни на март в най-източния край на Казанлъшката долина – село Конаре, спретнало покрай свежо ароматната чисто българска подправка цял фестивал, разказва „душата на празника“ Радка Башалова. Дългогодишен учител и директор на местното училище до 1989-а, ведър домакин на семейния хотел „Веста“, колекционер на картини и богат на приятелства в изкуствата човек, Радка някак естествено намира в омайната билка повод за празник. След няколко издания, организирани с ентузиазма на трийсетина жени от

Пенсионерския клуб, тази година събитието расте като част от календара на Община Гурково и посреща хиляди гости, изкупили набързо щанда на Радка и приятелки, наредили всевъзможни бурканчета с подправката – собствено производство, и дори ръчно песто от самардала, хит на фестивала '2025. Но при Радка Башалова самардалата далеч не е всичко.

Пенсионерски клуб „Детелина“ в Конаре събира хората на „третата възраст“, сред които

правят дарителска акция за читалищната библиотека. Сред активистите на клуба е и Стан-

Внучката Радост от Дарби, третата отляво на дясно, с момичетата от Конаре Марая и Марисел

се разпознават и арсеналски биографии. Отскоро пенсионер, в родното място активно се завръща дългогодишният лидер на КНСБ в Завод 4 Мария Мазнева. Нейната подкрепа за културния живот тук датира от преди години, когато, със съдействието на генералния директор на „Арсенал“ инж. Николай Ибушев и със завеждащия фирмената безопасност на труда Красимир Папазов,

ка Чергева от Завод 4. „Клубът ни е важен, потенциалът ни е голям. Над 50 са работещите в „Арсенал“ от Конаре“, усмихва се Мария, с която Радка си помага през годините и в читалищното настоятелство. Но длъжностите не са важни, уточнява Башалова, зам.-председател на „Детелина“, ръководена от Керка Урумова. Важно е възраждането на духа, с което Радка се захваща преди

около пет години с щедрата си подкрепа за читалището, което дарява с идеи и лични средства за ремонти, събития и дори с изписване на фасадата пред входа с фрески на казанлъшкия художник Евгени Чалъков.

Фурията на „госпожата“, както я наричат в хотела ѝ, сега се вихри предимно в пенсионерските инициативи – само за година те са над 50 и, противно на очакванията, в тях се впускат и много деца. Лятната им академия гради традиция. Идват деца и от други места, Радка води и внучките си от Дарби, Англия. Рисуват, четат, ръкоделстват, ходят на пикник, изследват местната история и местните обичаи. Миналата година приключва с фотосесия на децата и изложба „Децата на Конаре“, спонсорирани от Башалова. Участват и в издирването на архиви за изложбата „Конаре – стари снимки“, събрани в близо 20 фототабла.

Колекция носи

Страстта на Башалова към българско и красотата на родната шевица идва от детството, когато се бродират „каренца“. В гимназията учи и шивачество. Затова сега ѝ е лесно да изработва белите сиризи от платно, които сетне сама бродира. Има към 15 собствени ризи, някои сама носи, други са показвани в изложби в кметството, конарското читалище, на фестивала в Николаево – „В подножието на Асара“, или красят обновените стаи на пенсионерския клуб. Както и с читалището преди три години, сега Башалова ремонтира пак. Бившата фурна вече е с уют на къща – боядисването, подът, обзавеждането и кухненското оборудване са вече факт. Радка не жали сили и средства. „Детелините“ на 70 плюс спретват там и Дом на самардалата – с витринки, бурканчета подправка и даже – с две картини с ароматния природен материал. Картините са другата слабост на Башалова. Нейната колекция пази оригинали на Теню Пиндарев – част от прочутите му литографии и карикатури с туш. Наскоро клубът приютява изложба на автора. Съпругата на Пиндарев, Донка, до последно е близка приятелка с Радка.

При „госпожата“ се разказват още легенди: помнят се бурните песенни нощи на Веселин Маринов на двора, дългите

разговори с композитора Тончо Русев и поета Евтим Евтимов, мекият глас на Йорданка Христова, късните сънища на барда Пламен Ставрев, любовта на Глория и Илия и цветният смях на Стоянка Мутафова и Татяна Лолова.

Спомени и бод

Радка си спомня, докато реди бодовете си, често нощем: „Най-добре се бродира по памучното платно, кенарът е по-капризен; ползвам конци dmc, имам стари казанлъшки, но мулинето го няма вече, купувам си качествени конци от Англия, скъпи са, децата ми пращат“. Тя краси ризите си предимно с местни мотиви. Споделя опит с казанлъшката майсторка Катя Станева и ползва моделите на изданията от музей „Искра“ каталог „Багри и нишки“ с шевици, събирани от Чудомир и Иван Енчев – Видю. Държи връзка и с колежки от цялата страна в социалните мрежи. Възхищава се на уникалната занаятчийка Детелина Драганова.

Последното, върху което Башалова работи, е реставрация

Внукът от Англия Александър Башалов чука самардала. Лятна академия 2024

на престилка и 120-годишен сукман с бродерия, наследство от свекървата на 88-годишната леля Мария от конарските „Детелини“. Дрехата е красива, но съсипана от времето и Радка бод по бод възстановява сукното. Където се налага, сменя с ново. Оригиналният стар вълнен плат все още може да се намери в специализираните сайтове, но свършва светкавично, като всички подобни материали. За шевиците върху канава, монтирани по ръкавите и фустаната, се отделя специално внимание. Радка пришива с вълнени конци. Не е лесно, но:

„Всичко става с търпение“. Скоро пригаждала носия за внучка на приятелка от пенсионерския

Ръчно изработена риза от Радка Башалова

клуб – Теодора от София, изнасяла презентация по време на обмен по програма „Еразъм“ в Румъния. За разни поводи Радка дава облеклата си, не всички имат. Най-често с тях се обличат децата на Конаре.

Осем от ризите отдавна са в Англия, където двамата синове, снахите и четиримата внуци ги обличат за всеки български празник. Костюмите са пълен комплект: с калпаци, забрадки, сукмани, потури, пояси, пафти и украси за косите на момичетата – всичко е направил сама. По Коледа и тя слага сукмана с децата. Сега, за Великден, ще чака снимки от острова. С яйца, козунаци и народни носии. Няма страшно! Най-голямата внучка, с нейното име и зодия, ще се погрижи за всичко: „Голям организатор е, като мен... Там ходи и на народни танци“, смее се Башалова. Тя се смее често, радва се на живота. Радва се, че и по-малката внучка Никол е взела нещот от нея: купила си е шевна машина и в дизайнерските часове в британското училище проектира костюм с български шевици – спомен от първите уроци в Конаре, когато заедно подгъват и сменят ципове. Да стане като баба е план за бъдещето.

И всички на Острова чакат лятото! Те са от онези български фамилии, които пазят традициите ни по света и не прекъсват връзката с дома. В Казанлък и Конаре им се случват вълшебни лета. С българската реч под асмата край къдравия смях на Радка минават всички вечери. Внуците не бързат да си ходят. А на тръгване ще сложат в куфарите и по едно весело великденско яйце, нашарено от Радка тия дни – дървено, че да е траен спомен.

Диана Рамналиева

Писателят Георги Господинов: КАЗАНЛЪК Е ЛИЧЕН ГРАД ЗА МЕН

Най-успешният български писател, единственият у нас носител на престижната награда „Международен Букър“, Георги Господинов, бе в Казанлък по покана на директора на Художествената галерия в града д-р Пламен Петров.

Проходил в литературата като талантлив поет през 1990-те, редактор в „Литературен вестник“, университетски преподавател, носител на „Южна Пролет“, 1999 и на редица други литературни отличия у нас и в чужбина, авторът на много разкази, на „Естествен роман“, „Физика на тъгата“ и „Времеубежище“, за която през 2023-та получава голямото британско отличие, се среща с читателите си от Казанлък за представяне на най-новата си книга „Градинарят и смъртта“.

Казанлък е много важен за Господинов град – тук е леля му, има братовчеди и роднини, тук почива дядо му. За писателя това е град от детството, град на спомени и срещи с пишещите му хора. По време на срещата автор и читатели разговаряха по въпросите, които новата му книга задава: дали, когато си отидат тези, които са ни помнили като деца, продължаваме да съществуваме; какви цветя растат в градините на паметта; защо

Градината е безсмъртие, а кокичето – най-важното цвете в нея и защо Миналото става родина, за разлика от Бъдещето, което е чужда страна...? Обговорени бяха и темите от предишните му книги – убежищата на времето и пространствата на тъгата.

За автора, провокиран да пише още в младостта си – за да съхрани паметта за нещата и за да противостои на страховете, най-добрата българска книга е първата, която е прочел – „Записки по българските въстания“ на Захари Стоянов. Затова не е изненада откровението му: „Аз съм меланхолен човек“. Което не отрича пристрастието му към смешното и иронията.

Писателят, който у нас е от едни много обичан, а от други – абсолютно отхвърлян, призна пред читателите си в Казанлък, че приема критиката с махване на ръка, защото за пишещия е важно да продължава да пише и разказва своите истории.

В продължение на час след премиерата казанлъчани се редиха на невиджана опашка за автографи и лични думи с автора. А единственото си интервю пред казанлъшка медия най-превезданият в чужбина български писател даде за в. „Трибуна Арсенал“.

- Здравейте в Казанлък! Г-н Господинов, казвате, че нашият град е специален за Вас. Има ли нещо различно след сегашната среща с Вашите читатели, което бихте записали в бъдещите изречения на паметта?

- Да. Казанлък е много личен град за мен. Свързан е с много мои роднини, лични срещи, с хора, които ме познават от детството ми. Такава среща е много

емоционална! Тази днес – особено! Хората тук /страшно много хора!/ ми разказваха лични истории. Едно момче ми разказа как сънувало баща си като дете, чух разкази за къщи, които вече не съществуват... Това, за което говорихме, е колко бездомни сме, всъщност, как днес няма къде да се върнем. Най-хубавото на тези срещи са такива разговори.

- Видях Ви с хората – отде-

ляте минутки за всеки. Какво точно си казвате с Вашите читатели от дългите опашки в мига, в който се срещнете за автограф очи в очи?

- Точно такива неща, за които Ви казах. За мен това е важно. Когато пиша книгите си, аз пиша, за да си говоря с читателя. Затова, когато се видя с него, за мен е важно да чуя какво го е довело тук, каква е неговата история, с какво се занимава... Читателите също имат нужда да споделят своите истории.

- В този момент откривате реално въображаемия читател, с когото си говорите, докато пишете?

- Откривам го реално, да. Откривам го в очите на читателите си. Когато пиша, пиша в самота, а с читателя взаимно имаме нужда да се погледнем, да си стиснем ръцете. Понякога няма нужда и от думи.

- Споделихте, че съветвате своите студенти, ако искат да стават писатели и поети, да не се плашат да се вълнуват, да бъдат отворени към това, че някакви неща

от света може да ги наранят. Не е ли някак демоден разголване душите си в този все по-комерсиален свят?

- Това, което е полезно за живота, не е полезно за писането и за изкуството, както споделих преди малко с хората. Ако човек си създаде идеална броня срещу света, няма да напише нищо, защото нищо няма да го развълнува. За мен ще става все по-важно да запазим вълнението си, особено с навлизането на изкуствения интелект, например. И това ще остане една от същностните разлики, по която да отличим изкуствения интелект от човека – дали се вълнува.

- Да, все още се раждатновеци, има и деца, които искат да пишат книги, опитват. Но бъдещето на пишещия човек, сякаш, е застрашено. Коя е най-голямата опасност пред Словото днес?

- О! Днес сме в, може би, най-лошото време, поради това, което се случва с думите, с историите. Защото живеем във време на постистина, на преобръщане на думите – коренът на това, което се случва със света днес.

- Както казахте пред читателите, живеем във време, когато за последните десет години се сменят няколко свята?

Една незабравима среща

- Няколко живота, няколко свята, да. И опасността в голяма степен тръгва точно от това разминаване между думи и същност, между думи и истина. И това е едно от най-опасните неща, пред които сме изправени.

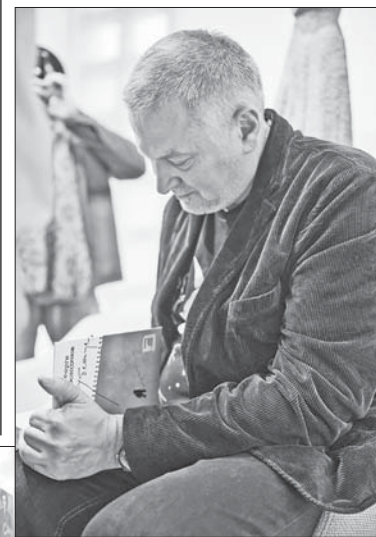
- А какво да казваме на такива деца, които въпреки

тоя свят, искат да пишат, да се посветят на Словото?

- Това е спасително! Аз се надявам във време като това да има хора, които да продължават да разказват истории! Защото личната история е противоотрова срещу пропагандата, срещу идеологията, срещу Края.

- Това ли е един от мотивите Ви да пишете – заради литературата като противоотрова срещу пропагандата, която прикрива истината? Затова ли сте един от малкото творци, които се ангажират с будна гражданска позиция. Защо го правите?

- Защото съм човек. Защото това е човешко. Не е до това, дали си творец или не. Просто, човешко е да реагираш, когато видиш, че някой се държи арогантно и аг-

Писателят има почитатели във всички възрасти

ЛИТЕРАТУРНИ ВЕЧЕРИ ПРЕДИ СТРАСТНАТА СЕДМИЦА

Истинско пиршество на духа бяха в Казанлък дните, предшествващи Страстната седмица. Като се започне от 8 април, че чак до 10-и, всяка вечер почитателите на писаното слово в града на розите имаха невероятния шанс да се срещнат с творци, както утвърдени, така и проходящи.

На 8 април в залата на ул. „Искра“ 4 една вълшебница на думите, толкова омагьосваща и толкова нереално земна като човек разказа своето битие и пътя си на писател. Здравка Евтимова. Когато човек се докосне до нея, чрез думите ѝ и напълно естественото ѝ поведение, разбира, че великите хора са обикновени, реални, носещи

величината в сърцето и душата си, а не в превзето присъствие и ненужна приповдигнатост.

Невероятна вечер с един от най-публикуваните по света български автори, владеещ перфектно силата на словото и завладяващ с присъствието си човек. (Интервю със Здравка Евтимова читателите на „Трибуна Арсенал“ ще могат да прочетат в следващ брой на вестника.)

Един проходящ автор представи своята първа стихосбирка в Казанлък на 9

април. Лейди Маргарита Папукчиева събра приятелите си на вълнуваща среща със своя-

та поезия. Всяко едно от 67-те стихотворения е не просто емо-

ционално откровение, а запечатан момент от съпреживени, дори изстрадани, истини в живота. Истини за сирачето, наричано с тебешир мама и легнало в скута ѝ върху асфалта, истини за първата любов и за срещата, когато чувствата отдавна са изтлели, за жизнения кръговрат, за Доброто - Сеяча и за Злото - Косача, за умората от житейската борба, за Бога. Бог като вяра, като упование, като вселенска справедливост заема особено място в цялата стихосбирка.

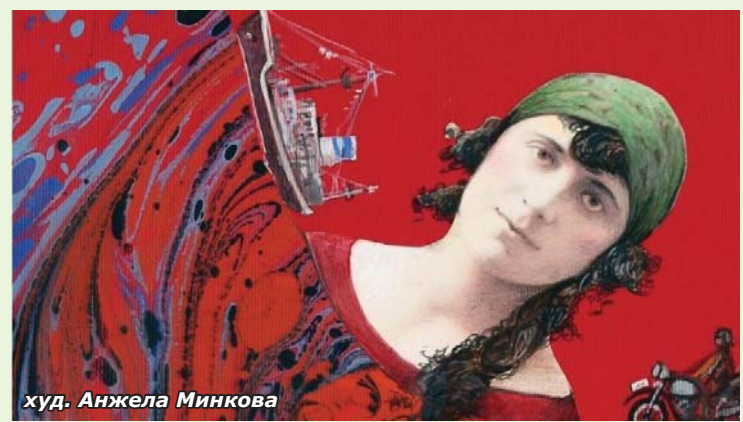
В стиховете на Маргарита Папукчиева има повече тревога за света днес, защото този свят, колкото и да върви напред по отношение на технологиите, ся-

каш не е пораснал в човешкия си облик. Вдовицата с петте деца от началото на миналия век като че ли виждаме и днес, защото войните винаги са жестоки. Самотата на човек, надживял близките си, крещи от стихотворенията „Празнота“ и „Задушница“. В „Изморих се“ личи колко тъжен, всъщност, е животът, защото в него повече са лошите вести, хулите, сложните взаимоотношения. В стихосбирката има и ведрина, има митология, има поетични разкази за пътешествия и хора... „Спомени в чекмедже“ е многопластова стихосбирка, колкото многопластов е пътят на човек по тази земя.

Юлия Младенова

АНА ЛАМБРЕВА

Първата българка, обиколила света

худ. Анжела Минкова

Ана Ламбрева /1895-1976/ е първата българка околосветска пътешественичка, наричали я „българската Магеланка“. Тя е и първата българка, прелетяла като пасажер със самолет над Ламанша.

Родена е в Карлово. Учи за медицинска сестра в Цариград. 40 години обикаля света, била е на 4 континента – навсякъде разказвала с любов за България. Впечатлявала с интелигентността си, говорела 7 езика. Три години прекарва в концентрационен лагер в Ливан. Развива широка хуманитарна дейност в Иран.

Авторка е на книгите „Из моята околосветска обиколка“, издадена приживе през 1939 г., и „Карлово и карловци след Освобождението“.

Историческият музей в Карлово ги издава два пъти – през 2016 и 2021 г. Издава и автобиографичния ѝ роман „Една българка в чужбина“. Музеят пази писменото ѝ наследство и дарени от нея над 1000 снимки и предмети и организира чествания в нейна памет.

За невероятния живот на знаменитата пътешественичка БНТ заснема документален филм в две части.

През 2025 г. се навършват 130 години от рождението на Ана Ламбрева.

Пиперковият род. Ана (Анна или Анка) Василева Ламбрева е родена на 22 февруари 1895 г. в Карлово в големия, но беден Пиперков род. Тя е едно от петте деца в семейството. От малка имала изъвен интерес към ученето, проявявала силен характер, свободен дух и зрялост. Момичето с непокорна коса, с леки трапчинки в края на устните и малък белег на лявата си вежда, често чувало от баба си Тота: „С вирната глава все напред да вървиш, назад да се не обръщаш!“.

Образованието. Завършила 3-ти прогимназиален клас в родния си град. Искала да продължи в гимназията в Пловдив, но баща ѝ нямал пари. Ана заминала на своя глава: „На улицата ще спя, под фенера ще чета, но пак ще завърша!“. Живяла в пансион, работела като слугиня и... успяла – завършила с отличие! Съзвучиците ѝ я наричали „енциклопедията“, а учителите ѝ – „динамитът“. Известно време учителствала, после учила медицина в София, същевременно работела в застрахователна компания. Точно тогава един след друг починали родителите ѝ и, за да помага на семейството си, се върнала в Карлово и отново станала учителка.

Но мечтаела да бъде лекарка. През 1922 г. спечелила стипендия и заминала да учи в Американския колеж в Цариград. Скоро Кемал Ататурк го закрил, тъй като искал да отвори турски университет, и Ана се преместила в американското училище за милосърдни сестри, била отличничка. Давала и нощни дежурства в една болница, спасила няколко човешки живота.

Знакът от съдбата. Сред спасените бил богатият англичанин мистър Тейкън. Той си заминал, но не забравил спасителката си – изпратил ѝ билет за парахода от Цариград до град Дънидин, Нова Зеландия, където живеел. Поканил я да посети страната му и ѝ предложил работа – да се грижи за болната му дъщеря Глория. Така през 1928 г.

диз, където живеел. Поканил я да посети страната му и ѝ предложил работа – да се грижи за болната му дъщеря Глория. Така през 1928 г.

Посрещането на Ана в маорската задруга с допиране на носовете вместо целувка

младата българка тръгнала на първото си околосветско пътешествие. До далечната страна пътувала 3 месеца. Големият английски презокеански параход „Орвисто“ потеглил от Турция за Египет, преминал през Суецкия канал, продължил към Индия и Цейлон, после към Австралия. Параходът спирал в тези държави за почивки и зареждане с гориво и провизии, а Ана имала възможност да ги посети на суша.

В Нова Зеландия. В Дънидин от медицинска сестра се превърнала в първия наш посланик по тези земи. Дотогава никой там не знаел за страната ни и не бил виждал българини. Местните я наричали „Мис България“.

Глория страдала от психично разстройство. Причината била, че родителите ѝ не се примирили с любовта ѝ със сина на един от вождовете на маорите и ги разделили. Вместо лекарства, Ана намерила любовия ѝ, те се оженили и заживели в друг град. За благодарност мистър Тейкън направил на Ана нов подарък – един месец на Таити заедно с Реймънд, в когото се била влюбила. По-

сле останала още една година като гостенка. Пътувала до Оукланд, Уелингтън и други големи градове на острова. Посещавала колежи, университети и женски дружества, в които изнасяла запленаващи сказки за историята, географията и етнографията на България. Открила безплатен курс по българска бродерия – така в Нова Зеландия се появили нашешките шевизи. Големите новозеландски вестници публикували нейни статии в рубриката „Непознатата България“. Българското външно министерство ги превело на френски и ги изпратило в своите легации по света като реклама на страната ни.

Смелата и любопитна балканджийка живяла и при маорите, при племето тюканрънги, които някога били човекоядци. Сприятелела се с 85-годишния им вожд Мита Таупоки и с местните красавици Тиароа и Сузана.

Със забележителното си перо подробно описала невероятния свят на маорите в „Чудният живот при диваците“, 1931. Разказала за облеклото и танците им, за семейните задруги, за дървените скулптури на техните божества, за странните им ритуали – те правели рисунки по себе си, а когато били влюбени, рисували върху телата си очите, устните и пръстите на любимите си. Околността била осеяна с гейзери. Около тях маорите правели жилищата си – за да им бъде топло през зимата върху голите полове, на които спели. Над горещите малки извори, изригващи пред вратите им, те пускали в мрежички картофи, яйца и плодове – за да се сварят по-бързо.

Професорът в Уелингтън сър Джордж Малкълм Томпсън, министър и председател на Върховния съд, бил във възторг от дейността на Ламбрева: „Можеш да чуя многобройните сказки на една българка – девойка с образование, възпитание и високи идеали. От нея научих за славното минало на България, за златната епоха на цар Симеон, за тъмното робство и борбата за Освобождението. Тя е всичко, в което диша благородството на българина!“. Професорът изпратил писмо до българското правителство, в което написал, че Ана е „любимка на цялата страна“. Това било парадоксално – в родината си тя била напълно неизвестна...

Носталгията. Именно тя през 1929 г. върнала Ана в родината – с финансовата помощ на мистър Тейкън. Тръгнала от едната страна на земното кълбо, но се върнала от другата – това е второто ѝ околосветско пътешествие. За 3 години обиколила 42 държави, преподавала уроци по френски и английски, помагала за създаването на болници и училища. Яздела кон и карала мотоциклет, чувствала се еднакво добре в самолет, във влак и на гърба на камела.

Преминала през островите Тасма-

ния, Таити, Фиджи, Самоа. Оттам се отправила за Лос Анджелис. На кораба „Ниагара“, сравняван с „Титаник“, продължила към Ванкувър и Торонто, стигнала и до Ниагарския водопад. Преминала през Канада и достигнала източното крайбрежие

на САЩ. От остров Нюфаундленд с параход стигнала до Англия. Навсякъде разказвала за България – страна с богата история, прекрасен климат, гостоприемни хора и вкусни плодове. В Париж се срещнала с легендарния наш борец Дан Колов. След една негова схватка, облечена в народна носия, Ана излязла на тепиха и му поднесла букет от рози. Омаян от хубостта на българката, той я поканил на изискана вечеря. Разделили се като приятели.

После с влак пътувала до Германия, а оттам с параход по Дунава. През зимата на 1930 г. пристигнала във Видин, откъдето поела към любимото ѝ Карлово. В родния град изнасяла беседи за пътешествията си, пишеа книги. В един пасаж споделя: „Видях света и се връщам в България с още повече любов. Светът е красив, но чужд!“.

В Иран. През 1938 г. неспокойният дух на Ламбрева я отвел в Техеран. Там се движела в средите на интелигенцията и елита на заморските англичани. Ръката ѝ искали шейхове и петролни магнати, но тя не приемала.

През 1941 г. отпътувала за Багдад, омъжила се за иракския министър на финансите Наджа Паша ел Суеди, но бракът им продължил само шест месеца. По политически причини съпругът ѝ бил изпратен на заточение в Южна Африка, където починал.

Българката се върнала в Иран. Била материално обезпечена, но не спирала да се занимава с хуманитарна дейност – работела като болногледачка, учителка, лектор, директор на детска болница и училище. Приютила в дома си бедна иранка с тригодишния ѝ син. Вечер запечатвала на белия лист впечатлени-

ята си от тази страна.

Заточението. В началото на Втората световна война Ана се оказала на вражеска територия – Иран бил

английско владение, а България била във война с Англия. Иранският външен министър ѝ предложил да се откаже от българското си поданство и да осъди България, а след това да се радва на почести в неговата страна. „Аз съм българка и не мога да съдя родината си!“, отсякла Ламбрева. След този отказ била заточена в концлагера „Мио-Мие“ в Ливан, където при тежки условия и глад се отдавала на писане на стихове, посветени предимно на България. Написала на френски и поемата „Зад бодливата тел“. Убедила коменданта в лагера да бъде открита болница, в която тя и доброволци се грижели за ранените пленници.

Райян. В лагера Ана се запознала с втория си съпруг – младият и заможен ирански земевладелец, владеещ няколко езика, Райян Ахмад Дин Абести /„дин“ означава княз/. Тя не само излекувала раните му, но му подарила и сърцето си. Били освободени през 1944 г., когато съюзническите войски навлезли в Ливан. Двамата се върнали в Иран, където Райян имал имение от 12 села, 3 от които подарил на Ана като сватбен дар. Тя ги благоустроила, премахнала глинени колиби и построила нови къщи за местните, прокарала от реката канали към зеленчуковите градини, кокошарниците и краварниците. Основала малки клиники, училище, езиков център, културен клуб, в който прожектирала филми за България. С лични средства, лекарства и дрехи подпомагала бедните и болни хора. С Райян осиновили

В Иран

син – Килмарс, и заедно пътували по света. От 1957 г. до 1964 г. посетили Сирия, Италия, Швейцария, Китай, Япония, Виетнам и много други страни.

В родината завинаги. След смъртта на мъжа си, на 75 години, тя окончателно се завърнала в България. Изнасяла беседи за чудните места по света, непрекъснато пишеа. По-късно книгите ѝ се превръщат в сензация. Въпреки годините, не ходела боса или по чорапи, а с обувки на токчета. Когато била на гости, не искала да я посрещат специално, предпочитала да я нагостят с фасул с много червен пипер.

Направила много дарения от личния си архив на Окръжния държавен архив в Пловдив и на Историческия музей в родния си град.

Ана Ламбрева умира на 81 години в Карлово на 18 февруари 1976 г. По нейна воля е погребана до родителите ѝ. Така завършва животът на тази невероятна жена. Живот като приказка. Истинска.

Мария Рашкова

Издателски съвет: Николай Ибушев, Владимир Чучумишев, Янко Запрянов, Добрин Драгнев, Петя Папазова, Иван Иванов.

Редколегия: Юлия Младенова - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова, Димитър Бахчеванов, Невена Атанасова, Искра Буюклиева, Венко Юнаков. Със съдействието на КНСБ и КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“ АД.

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“: Юлия Младенова: 0882 98 70 14, e-mail: julia_mladenova@abv.bg, главен редактор;

Диана Рамналиева, e-mail: d.ramnalieva@gmail.com; Мария Рашкова: 0882 98 70 12, mvrashkova@abv.bg; Димитър Бахчеванов: 0888 21 01 00